

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

SENT KLERAI

TITULAI IR AISTRA ~ 2 ~

CAROLE MORTIMER

NEPASIEKIAMA ŠIRDIS

Knygute.lt

Carole Mortimer

NEPASIEKIAMA ŠIRDIS

Antrasis serijos

"Sent Klerai. Titulai ir aistra"

romanas

Versta iš: Carole Mortimer, *The Rake's Wicked Proposal*, Harlequin Books, 2009

© Carole Mortimer, 2009

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Ramona Balytė, knygos dizainas, 2015

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0027-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

~1~

- Viešpatėliau! Ar čia tu, Sent Klerai?

Lučianą Sent Klerą, vos prieš kelias sekundes įžengusį į užėigą ir pajutusį palengvėjimą pagaliau ištrūkus iš be atvangos pastarąsias dvi valandas kliokusio lietaus, apėmė baimė atpažinus linksną Karlaino hercogo dudenimą.

- Tikrai tu! - Hercogas ryžtingai traukė užėigos koridoriumi prie Lučiano, kuris stovėjo vilkdamasis permirkusį apsiaustą. Hercogo veidą nušvietė maloni šypsena, kai jis sveikindamasis ištiesė ranką. - Malonu susitikti, vaikine!

- Jūsų malonybe, - tyliai sumurmėjo Lučianas, linktelėdamas galva ir spausdamas išties-tą ranką, o jo veidas buvo tamsus ir neperprantamas.

Ir ne veltui. Juodu su hercogu nesimatė beveik dvejus metus, bet Lučianas žinojo, kad šis vyriškis netrukus prisimins paskutinio susitikimo aplinkybes ir iš jo veido dings maloni išraiška. Tas veidas bėgant metams pastebimai paseno, ir hercogas atrodė kur kas vyresnis, nei buvo iš tikrųjų - Lučiano manymu, bebaigias šeštąją dešimtį.

Ak, štai ir ji, liūdnai atpažino Lučianas. Rūškana. Skausmingas prisiminimas, šmėkštelėjęs akyse. Bet ji kaipmat per prievartą pakeitė ankstesnis džiaugsmas dėl netikėto susitikimo.

Nuo tada, kai prieš beveik dvejus metus pasitraukė iš kariuomenės, Lučianas tokių susitikimų patyrė daugybę. Net per daug. Vis dėlto nei laikas, nei dažnumas neatbukino kaltės, apimančios kiekvieno susitikimo metu.

Mat Lučianas per tuos penkerius metus kariuomenėje išgyveno ir pasitraukė tik po pasutinio kruvino mūšio prie Vaterlo. Mūšio, užvirusio po to, kai daugelis anglų jau manė, jog Napoleonas įveiktas, išstremtas ir įkalintas Elbos saloje. Tačiau jis pabėgo iš tos salos, vėl surinko karius ir iš naujo stojo į mūšį, atėmusį iš Lučiano daugybę ginklo brolių. Įskaitant tris kitus karininkus, artimiausius draugus.

Tarp jų buvo ir Simonas Vinteris, Ričfildo markizas, vienintelis Karlaino hercogo sūnus ir įpėdinis...

Lučianas nutildė prisiminimus tos liūdnos kelionės į hercogo dvarą Vusteršyre, kai prieš beveik dvejus metus juto pareigą pareikšti hercogui ir hercogienei užuojautą dėl Simono mirties.

Jis taip pat aplankė dar kelias žuvusių draugų šeimas, ir kiekviena kelionė buvo sunkesnė už ankstesnę, nes jam išreiškus užuojautą tų šeimų narių veiduose atsirasdavo tam tikras apmaudas suvokus, kad jis, majoras lordas Lučianas Sent Kleras, vidurinis iš trijų velionio devintojo Stauerbridžo hercogo sūnų, kažkoku būdu išgyveno, o jų mylimas vyras, sūnus arba brolis žuvo.

Lučianas dėl tokių jausmų tiems žmonėms priešiškojo neįjuto – kitaip ir negalėjo būti, jį patį labai dažnai kamavo košmarai, dėl kurių jis taip pat gailėjosi išgyvenęs!

Lučianas nusprendė, kad atėjo metas pagailėti sumišusio Karlaino hercogo.

– Ar lankėte netoliese gyvenančius draugus, pone?

– Ką tik grįžau praleidęs kelias dienas naujajame brolio Darijaus dvare Molverne. – Hercogas su džiaugsmu griebėsi tokios nekaltos temos ir jo veidas nušvito.

– Tikiuosi, jis jaučiasi gerai, pone? – Draugą Darijų Lučianas matė ne taip ir neseniai – vos prieš kokius septynis mėnesius. Bet per tą laiką jam daug kas nutiko...

Hercogo veide atsirado melancholiška išraiška

ka.

- Jis laikosi, supranti. - Jo akys linksmai sužibo. - Kiti pasakytų, kad net per gerai!

Lučianas supratingai pažvelgė į vyriškį ir jo akys taip pat sužibo.

Lučianas žinojo, kad lordas Darijus Vinteris prieš septynis mėnesius vedė. Tokią panelę Sofiją Beling iš Šiaurės Anglijos. Jos tėvui ten priklausė kelios gamyklos, todėl jis vienintelę dukrą apdovanojo dideliu kraičiu. Darijus ir Sofija susituokė ne iš meilės - panelė Beling norėjo tituluoto vyro, o Darijui reikėjo turtingos žmonos. Pasisekė - žinoma, Darijui, - nes praėjus vos mėnesiui po vestuvių ledi Sofija žuvo per medžioklę, taigi Darijui liko turtas be žmonos.

Darijus visada buvo atskalūnas ir lošėjas. Dėl švaistūniško gyvenimo būdo pinigai, kuriuos jam sulaukusiam pilnametystės paliko tėvas, greitai išseko, todėl Darijui prireikė vesti iš išskaičiavimo. Praėjusio pokylių sezono pabaigoje jis, kaip linksmai prisiminė Lučianas, net piršosi jo seseriai Arabelai. Šį pasiūlymą Vanagas, jų pasipūtęs vyresnysis brolis ir Stauerbridžo hercogas, nedvejodamas atmetė.

- Šiek tiek prasiblaškęme, mat vykstame į

Londoną, – linksmai toliau kalbėjo Karlaino hercogas. – Pokylių sezonui. Tiksliau, keliavome. – Jis susiraukė. – Tai prakeiktai karietai išklišo ratas. Bet verčiau negaišinsiu tavęs tokio permirkusio, juk nepatogu. – Jis susiraukė, nes vanduo nuo Lučiano apsiausto varvėjo ant medinių grindų. – Nejau jojai žirgu, Sent Klerai?

Lučianas nusivaipė.

– Kai prieš dvi dienas išvykau iš Londono, oras buvo geras. – Per karus su Napoleonu jis balne kartais praleisdavo ištisas dienas ar net savaites, todėl Anglijos pavasario lietus neatrodė toks baisus.

– Toks jau tas Anglijos oras, ar ne? – vyresnysis vyras gailiai šyptelėjo. – Keliauji aplankyti brolio ir šeimos Glosteršyre, ar ne?

– Taip, pone. – Lučianas linktelėjo tamsiaplauke galva.

– Deja, ši užėiga prasta, Sent Klerai, – atsainiai paaiškino hercogas. – Bet patikimi šaltiniai teigia, kad patogumus atsveria maistas. Kai gausi kambarį ir persirengsi sausais drabužiais, pavakarieniauk kartu su mumis.

– Neturiu tinkamų drabužių, kad galėčiau vakarieniauti draugijoje...

- Nesąmonė, - šiltai paprieštaravo hercogas. - Prsidėk prie mūsų, Sent Klerai. Neabejojau, kad damoms bus smagiau, jei draugiją joms palaikys ne tik irzlus senis ir jo stačiokas brolis.

Damoms? Daugiskaita? Vadinasi, su hercogu keliauja ne tik hercogienė. O hercogo stačiokas brolis tikriausias lordas Frensis Vinteris, jauniausias iš brolių Vinterių. Tą jaunuolį Lučianas pažinojo ne vienus metus, laikė jį pasiūptusiu ir nepaprastai užsispyrusiu.

Geras tonas reikalavo, kad Lučianas pagaliau priimtų maloningą Karlaino hercogo kvietimą.

- Tokiu atveju būsiu pagerbtas, jūsų malonybe, - susikaustęs sutiko jis. - Jei tik palauksite pusę valandos, kol susitvarkysiu?..

- Žinoma, vaikine. - Hercogas rodėsi patenkintas taip susiklosčiusiais įvykiais. - Esu tikras, kad mano žmona norės sužinoti viską apie tavo brolių ir jo gražiąją hercogienę.

Po kelių minučių Lučianas, išsirūpinęs kambarį ir paprašęs karšto vandens voniai, lipdamas laiptais į viršų buvo toks pat tikras, kad jo broliui Vanagui nepatiktų, jei jo numylėtąją Džeinę kas nors aptarinėtų pakelės užėjoje ar kitoje vietoje!

- Esu tikras, kad Sent Kleras tau pasirodys labai linksmas žmogus, mieloji, - džiugiai žybsėdamas akimis Greisę tikino jos dėdė Karlaino hercogas. - Daugumai vienišų aukštuomenės damų jo niūrus grožis atrodo nepaprastai patrauklus. Kaip ir kelioms ištekėjusioms... taip, brangioji? - Jis supratingai nusišypsojo savo hercogienei.

- Tikrai nežinau, ką turi omenyje, Karlainai. - Raukydamasi numojo ranka Greisės teta, solidi apkūni moteris, kuri vis dar karštai mylėjo savo vyrą. - Be to, nevalia tokia tema kalbėtis tokios jautrios merginos kaip Greisė akivaizdoje.

- Tikrai taip, - išdidžiai pritarė lordas Frensis Vinteris. - Tiesą sakant, Džordžai, nesu tikras, ar išmintingai pasielgei pakviesdamas Sent Klerą vakarieniauti kartu, juolab kai su mumis dvi damos.

- Nebūk toks pasipūtęs šiknius, Frensi. Ak! Atsiprašau, brangiosios. - Hercogas nedelsdamas atsiprašė savo žmonos ir Greisės už nesuvaldytą liežuvį. - Sent Kleras turi teisę audringai leisti jaunystę, - gindamasis pridūrė jis. - Turėtum nepamiršti, Frensi, kad majoras lordas Lučianas Sent Kleras yra Pirėnų karo

didvyris, ypač to paskutinio kruvino mūšio prie Vaterlo.

Greisė pastebėjo, kaip piktai nuraudo Frensis skruostai sulaukus priminimo, kad jis, nors yra jauniausias sūnus, nusprendė tame kare nedalyvauti. Kare, kuriame, be kita ko, žuvo ir vienintelis jo sūnėnas, Greisės pusbrolis.

Po tetos pašnibždomis išstartų pastebėjimų apie lordą Lučianą Sent Klerą ir dėdės garsiau išsakytų minčių Greisė taip pat abejojo, ar tas vyras – tinkama draugija prie vakarienės stalo. Bet ji nė už ką pasaulyje nebūtų to pasakiusi. Jai labai nepatiko, kad pastaruoju metu Frensis Vinteris su ja elgiasi kone savininkiškai. Juolab kad ji jo nei žodžiais, nei veiksmais neragino elgtis taip familiariai.

Be to, Lučianas Sent Kleras, įdomus žmogus, ir po kelių savaitių varginančio Frensis dėmesio Greisei patiko vien mintis apie tokį prasiblaškimą.

– Atrodo, kad jis labai... įdomus žmogus, dėde Džordžai, – tyliai patikino ji.

– Gal jis ir yra karo didvyris, – neatlyžo Frensis, – bet sklando gandai, kad nuo tada, kai grįžo į visuomenę, jis tapo paleistuviu ir...

– Pakaks, Frensi, – perspėjamai įsiterpė bro-

lis. – Nepakęsiu, jei ŗitaip ŗeminsi męsų didvyrius karius.

Greisė stebėjo, kaip jaunatviškai gražius Frenzio Vinterio bruoŗus uŗlieja dar viena pykčio banga.

Jis, be abejonės, labai graŗus – ŗvilgančių auksinių plaukų, ŗydrų akių, plačių pečių, liekno liemens, raumeningų kojų, apsirengęs juodais vakariniais drabuŗiais ir baltutėliais marŗkiniais. Jei tik jo būdas būtų toks pat malonus kaip veidas. Tačiau po ilgos jo vieŗnagės brolio ir brolienės dvare Vusterŗyre ir kur kas trumpesnio apsilankymo naujuosiuose brolio Darijaus namuose Molverne – abu jaunesnieji broliai nesutarė – Greisė suprato, kad Frensis ne tik be galo uŗsispyręs, bet ir visai neturi humoro jausmo.

Jis, ŗinoma, netikras dėdės Dŗordŗo brolis ir tai bent iš dalies paaiŗkina, kodėl Frensis taip skiriasi nuo linksmo vyresnėlio. Penkiasdeŗimt aŗtuonerių Dŗordŗas Vinteris yra pirmos buvusio Karlaino hercogo ŗmonos sūnus; trisdeŗimt vienų Darijus Vinteris – antros, o dvideŗimt penkerių Frensis Vinteris – trečios ir paskutinės ŗmonos sūnus.

Greisė, sutikusi ir geriau paŗinusi visus tris brolius, galėjo tik spėti, kad jie visi atsigimė į

savo mamos, nes menkai panėšėjo vienas į kitą. Džordžas buvo šiltas ir draugiškas, Darijus – pasileidęs, o Frensis, kad ir kaip apmaudu, tikras nuoboda.

Vis dėlto taip manydama Greisė elgėsi labai nedėkingai, nes Vinterių šeima jai buvo labai maloni ir svetinga. Pirmuosius devyniolika gyvenimo metų ramiai praleidusi užmiestyje su tėvais Greisė staiga tapo našlaite, kai prieš metus abu tėvai žuvo nuskendus laivui. Jos globėjais tapo mamos sesuo ir svainis, Karlaino hercogas ir hercogienė, be to, hercogas yra ir jos nemenko turto valdytojas iki Greisė ištekės.

Tiesą sakant, pasibaigus Greisės gedulo metams teta užsispyrė, kad dukterėčiai reikia dalyvauti pokylių sezone, todėl jie ir vyko į Londoną, tik šiek tiek anksčiau nei būtina, nes teta prieš prasidedant linksmybėms ketino nupirkti Greisei naujų suknelių. Ji pareiškė, kad kuklus Greisės garderobas, kurį sudarė trys dienos suknelės ir dvi vakarinės suknelės, netiko pokylių sezonui Londone, kurio metu ji visai aukštuomenei bus pristatyta kaip Karlaino hercogų globotinė.

Greisė buvo dėkinga už tetos ir dėdės meilų dėmesį pastaruosius metus. Ji tiesiog norėjo,

kad lordas Frensis Vinteris su ja elgtūsi ne taip savininkiškai.

- Vaikystėje Lučianas buvo nepaprastai mielas berniukas, - ilgesingai mintijo teta Margarita. - Ar pameni, kaip gerai jis visada sutarė su Simonu, Karlainai? Kaip juodu kartu lankė Itoną ir Kembridžą, paskui tą pačią dieną įstojo į kariuomenę?

Hercogas ištiesė ranką ir užjaučiamai paplekšnojo žmonai per plaštaką.

- Nagi, nagi, brangioji. Tai, ko nepakeisi, reikia išverti.

Greisei skaudėjo širdį dėl to, kaip kantriai teta ir dėdė ištvėrė tragišką sūnaus žūtį. Pusbrolių Simoną ji menkai tepažinojo, nes jis buvo vyresnis už ją dešimčia metų, bet prisiminė tokį pat geraširdį ir žavingai draugišką vaikną, koks buvo jo tėvas.

Keista, kad jį ypatinga draugystė siejo su vyru, kurį dėdė pavadino niūriai gražiu, o Frensis - paleistuviu ir... Ir kuo dar, apimta smalsumo ėmė svarstyti Greisė. Kad ir kas tai būtų, dėdės manymu, toks apibūdinimas netiko nekaltos merginos ausims....